Czakó József

A HÜLYEKAMASZ

Érzem, valami erősen hátba vág ledönt a lábamról és körém tekeredik fennakadok a rémület horgán hisz ez egy kígyó hatalmas fatörzsvastagságú kígyó hideg bőrén a napfény játszik szorítani kezd vergődök ordítok a félelemtől ilyen halállal kell elpusztulnom hirtelen a háromszögletű fejet látom magam előtt a kígyóknak nincs szemhéjuk gyilkosom nézése merev sárga dülledt üvegszemét vékony pupilla hasítja ketté kábulat vesz rajtam erőt az ölelés szorosabbá válik lihegek fulladok hörgök a hüllő minden kilélegzésemnél összébb vonja gyűrűit mindig csak a kilégzésnél álnok ravasz gyilkos tehetelenségemben a fejemet rángatom könnyek ömlenek a szememből elszorul a lélegzetem nem kapok levegőt segítség megfulladok mellkasom beroppan szilánkokká aprózódott bordáim belső szerveimet szabdalják megvonaglok orromból vér buggyan ki zúg a fejem sötétség lassan lefejti gyűrűit puha omlékony pépként heverek a fűvön ő odasiklik hozzám pofáját széttárja és több liter nyállal vonja be a fejem maró keserű büdös nyálka hogy sikamlósabb kényelmesebb falat legyek araszolva haladok a kígyótestben meleg hús tapad arcomra egyszercsak megindulok visszafelé hóhérom kiokádott ott fekszem lehányva nyáltól csillogón véresen keserű mosolyra húzódik a szám előttem az élet.

Az úgynevezett otthon légköre egyre elviselhetetlenebbé válik számomra.

— Ne lustálkodj!
— Tanulj!
— Dolgozz!
— Segíts, nem szakadsz meg!
— Érted gürcölünk!
— Hová mégy? Felelj!
— Hol voltál?!
— Kitől kaptad ezt a levelet?!
— Hánykor jöttél haza?
— Oltsd el a villanyt, ne olvass, pocsékolod az áramot!
— Minek az a sok hülye könyv? Inkább valami hasznosat vehetnél!
— Egyélegyélegyél! Olyan vagy, mint a görcs.

Remegek a kétségbeesett dühtől. Szívem mélyéről fenyegető moraj hallatszik. Orrlikaimból cseresznyemagok röpködnek. Nem akarom, hogy életem legszebb időszaka az otthon és az iskola salétromsavas ölelésében sorvadjon el! Nem akarom, hogy jövőm zavaros keréknyomokban zötyögjön! Letelepedni egy helyen, családalapítás, munkahely, szürke köd, gürcölés, autó, telek, pénzhajhászás, megdöglés — ezek a szavak kerülnek majd hamvaim virágcserepére (mely számomra rejtélyes okokból alul lyukas)? Nem, nem és nem. Élni, látni, tudni akarok. Örök változatosság. Így talán még van értelme létemnek. Csonka varangyok! Ne szóljatok hozzám! Hagyjatok békén! Nem vágyom senki szeretetére. És most elindulok.

Szia, C.!
Nem is tudom, hogyan szólítsalak, hisz még alig ismerlek. Mondd, akkor valóban szomjas voltál, vagy ismerkedési trükk volt az egész?

Valamit magamról. Egy unalmas, szürke kisvárosban élek, ahol soha nem történik semmi. Unalom és unalom. Amolyan igazi barátaim nincsenek, csak egy. Undorodom ettől az egész élettől. Szeretnék koncertekre járni, tombolni, üvölteni, kóborolni, szeretni, élni. Tizenhat éves vagyok. Mögöttem semmi, előttem még néhány év. A fiatalságom, amit sürgősen ki szeretnék használni. Gimnáziumba járok. Ronda suli, ronda tanárokkal. Olyan dolgokat próbálnak belénk verni, amelyekre soha sem lesz szükségünk. Öt nap múlva tanévnyitó. Pfuj!
Tesóm nincs. Van egy mogyorós pelém meg egy hörcsögöm. És sok könyvem, ugyanis szeretek olvasni, hogy legalább így szakadjak ki egy pillanatra ebből a koszos világból. Körülbelül ez volnék én. Lehet, hogy hülyének hiszel, lehet, hogy nem. Szépen kérlek, írj. Válaszod számomra napfény az éjszakában.

Életemért tátognak a sírok, és én nem tudom, mitévő legyek. Csak imbolygok vakon a gödrök között, keresem a százhetvennyolc centi hosszúságút. Végre megtalálom, beleugrok. Odalent bokáig érő pocsolyavíz és sár. Tulajdonképpen szeretnék leheveredni, de undorodom a piszoktól. Túlságosan elkényeztettek. Lépteket hallok, totyogást. A kupaccá halmozott agyagból lemorzsolódik néhány darab. Az öreg bakter áll fölöttem, most hatalmasnak tűnik. Csatlakozhatok, kérdi. Hát persze, Jani bácsi, mondom és lesegítem magam mellé. A gödör sarkába kuporodik, némán nézi a gilisztákat. Később nyurga suhancok jönnek, vagány kivagyiságból ugrálnak le hozzánk. Katicabogárarcú kislány kéredzkedik a nyakamba. Mindenkit befogadunk. A környék munkabrigádjai nagyokat kurjongatva bukfenceznek le. Mire a hanyatló nap vérezni kezd, megtelik a gödör. Mereven állunk, a testek, mint búzakalászok, szorosan egymást nyalják. A mi világunk itt van a gödörben. Jani bácsit, szegényt, agyontapostuk, mert ő nem állt fel. Utoljára jön a sírásó. Lapátjára támaszkodik, keze tanácstalanul kalimpál. Hosszan néz minket, aztán vad vakkantással közénk ugrik.
Igen ám, gyerekek, de ki fog minket eltemetni?
Mostanában az a képességem fejlődött ki, hogy úgy tudom vizsgálni saját személyemet, mint valami idegen tárgyat. Látom magam, amint kissé görnyedt háttal sietek végig a városon, ökleimet zsebembe süllyesztve igyekszem valahová. Fejemben reménytelen gondolatok örvénylenek. Utálom az életet. Utálok iskolába járni, ahol undok, hülye barmokkal vagyok félnapokon át összezárva. Néha csendben figyelem őket, mint egykor terráriumomban az egereimet. Beszélnek, nevetnek, egymás dumáira reagálnak, nyüzsögnek, pfuj! Miért kell nekem ott gubbasztanom ahelyett, hogy azt csinálnék, amit akarok?
Jó lenne a kezét fogni valakinek, jó lenne magamhoz szorítani valakit és érezni, hogy nem vagyok egyedül. Félénk és gátlásos vagyok. Úgy érzem, az életem céltalan. Könyvek? Írás? Zene? Csak pillanatnyi menedékházak. Mi töltheti ki a hiányzó űrt? A halál? Nem akarok élni, de meghalni sem. Miért is kellett nekem megszületnem?!

Éjszaka pöffeszkedik a rongy kisváros fölött. Szobám ablakát sarkig tárom, a párkányra könyöklök. Az égen halálfekete felhőtornyok mászkálnak. Csend és sötétség. A szél süvölt. Szeretném átélni ezt a pillanatot kis kunyhómban, amely a végtelen ősrengeteg mélyén rejtőzik. A mennybolt elsötétül, rám zuhan az örök Éj és a Magány. Milyen érzés lehet egyedül, elhagyatva élni? A tűzbe bámulni. Azt hiszem, sajnálnám magamat, még tán sírnék is saját sorsom fölött. De ezt én választottam. Nincs más lehetőség, mint kivonulni ebből a rohadt világból. Legalábbis számomra. A többiek nem érdekelnek. Éljék csak azt a prrrrrrroblémás életüket, húzzák csak az igát! Boldog lehetek, hogy én más vagyok. Dögöljön csak meg nyugodtan mindenki a pénzében, egyvalakin kívül. A lányon kívül, akit megálmodtam magamnak. Létezik-e egyáltalán ilyen lány? Van, kell, hogy legyen! Valamikor egyek voltunk, csak kettétéptek bennünket, azóta keressük egymást. Hol vagy, üvöltöm az éjszakába. Hallasz engem, ordítom az űrbe. Szólj, visítom kétségbeesetten. Látjátok, önmagamat keresem.Tisztáznom kell, ki vagyok és mit akarok.

Következzen azoknak a névsora, akik jelentenek számomra valamit: Patricia.
Olyan távoli és elérhetetlen vagy, szomorú arcodat Spanyolország fölött látom úszni az égen. Tudom, hogy nem érlek utol, próbálkozásom halálra ítéltetett, de annál jobban

imádlak. Teljesen bennem élsz, feloldódtál, megbabonázol, hipnotizálsz, szétmarcangolsz. Ártatlan és kegyetlen vagy. Szomorú, néha könnyes tekinteteddel borongó, súlyos halált sugárzol belém. Egyetlen gyémántom, fájdalmam, szerelmem. Sóvárgom utánad. Fáj a szívem, sírok. Kiszáradt, cserepes, repedezett ajkam fölhasadt, a sebből vér szivárog. Gyógyítsd be, kérlek, tovalebbenő csókoddal. Gyere velem, elmegyünk innen. Hogy hová? Azt nem tudom, csak el innen, ki ebből a
matematikai példatár
tanulmányi kirándulás
finom ízlésre akarunk nevelni benneteket
iskolai rendszabályzat
férfi WC női WC
öregek otthona
előre legépelt halotti beszédek csak a neveket kell megváltoztatni
honvédelmi gyakorlat
sítanfolyam korbácsra szórakozzunk

A Nagy Temető
szabályok rendszer példakép
szeressük egymást illem és jó erkölcs törvény
életcél pénz igazság
őszinteség jog és kötelesség szabadság
Én vagyok a gyűlölet, a keserűség, a megvetés, az utálat, a magány, a szomorúság, a fájdalom, a sötétség, a Halál, a némaság, a mélabú, a hallgatás, a susogó tengerpart, a sarki éjszaka, az álmodozás, a kín.

Sírtam egy sort Patriciáért de a könnyek felszáradtak segítség a sós cseppecskék elpárologtak hol vannak a könnyek beleőrülök testemen összébb húzza fojtogató kötelét a rettenet hová tűntek a könnyek jaj miért párolognak el a könnyek ordítsátok alvadt sebembe melyet akkor ejtettem magamon amikor a könnyeimet kerestem ordítsátok sebembe miért tűnnek el a könnyek rugdossátok a hasamat verjétek fejem az üvegszilánkokhoz tépjétek ki végtagjaimat nyúzzátok le talpam vastagbőrét szabdaljatok zúzzatok szaggassatok roncsoljatok egészen addig amíg véres rongy testem a porban nem hever és egészen addig amíg gyönyörű szemeimből felgyöngyöznek a könnyek előbuggyanak patakzanak ömlenek áradnak és megszenvedett könnyeimből szomorú szobám közepén összeáll Patricia.

Szeretnék ujjongva, vihráncolva, tapsikolva, kacagva átszáguldani a földön és túláradó boldogsággal mindenkinek odakiáltani: Megtaláltam a könnyeimet!
Hohó, brrr, állj csak meg, fiacskám! Ideje, hogy fölébredj balga álmaidból! De én nem akarok fölébredni! Én örökké álmodni akarok. És sírni akarok. Örökké csak sírni és álmodni.
Ábrándozás az élet megrontója, mondta Vörösmarty. Csekély tizenhét évemmel azt üzenem neki:

Az élet az ábrándozás megrontója.

Leveled olvasásának kb. a felénél tartottam, amikor összefutottak szemem előtt a betűk, hullámzani kezdett a papír és szédülés fogott el. Nem nagyzolok, így volt. A szó szoros értelmében szinte összeroskadtam szavaid súlya alatt. Hát mivel érdemeltem ki azt a sok szemrehányást? Mivel? Miért? Ezt kérdeztem és kérdezem magamtól. Leveledben szinte rám akarod kényszeríteni, hogy: „Igen, te nem is akarsz velem találkozni, mindenféle hülye kifogást találsz ki, jobb is, ha nem írsz többé." Pedig nem így van, hidd el. Nem, nem, nem és százmilliószor nem! Én az igazat írtam neked, mindenféle hátsó gondolat vagy mesterkedés nélkül. Az a gyanúm, hogy te akarsz ilyen ravasz módon megszabadulni tőlem, ezért magyarázgatsz bele a szavaimba. Vagy mondjuk jársz valakivel és az a bizonyos valaki mondja, hogy szakítsd meg levelezési kapcsolatunkat. Akkor írd meg világosan, kertelés nélkül, hogy kopjak le. Bár leveledben ezt elég érthetően meg is teszed. Nem lehet leírni, milyen fájdalmat éreztem, amikor azt írtad, hogy csalódtál bennem. Miben csalódtál? Milyen tulajdonságomban? Hiszen még alig ismersz! Te voltál az a lány, aki nemrég még azt üzente levelében, hogy „ilyen öröm-

mel még nem írtam senkinek"? És tudod-e, milyen érzés az, ha valakit alaptalanul vádolnak és a „vádlott" tudja, hogy neki van igaza? Voltam már egypárszor ilyen helyzetben. Írod, hogy: „Rád haragszom, pedig te ártatlan vagy." Akkor miért haragszol rám??!! Miért? Haverjaim vannak, benned én egy igazi barátot kerestem. De te... Nem tudok ebbe belenyugodni. Szomorú és nyugtalan vagyok. Találkozni akarok veled. Most ugrik a majom a vízbe! E hét szombatján megyek M.-be. Tehát dec. 13-án. Ahogy megbeszéltük. Sok-sok könnyes puszit küldök.

A másodpercek összeesküsznek, és elhatározzák, hogy fájni fognak. Az iskolai délelőtt feszültsége torkom szorongatja. Nem tudok a padban ücsörögni. Izomkötegeim türelmetlen táncot járnak, lábam néger ritmust dobol. Csontos ujjaim a tolltartón trilláznak. Legszívesebben kilőném magam és az akváriumot a fejemre borítanám. De itt áll fölöttem a rossz, a nem emberi. Számomra érthetetlen hévvel magyarázza az egymásba gubancolódó számcsombókokat. Csordultig vagyok undorral.

— Neked milyen fenyőfáid vannak?
— Ammóniabűzű mohapamacsok.
— Imádod a tinta szagát?
— Minden bizonnyal.
— Örömet okoz a protézis?
— Természetesen.
— A szőke sírokon miért nincs virág?
— Nem tudom.
— Zavaros a beszéde. Szia!

A test a lélekben lakik, értitek? A test a lélek szüleménye. Te tetőtől talpig egy lélek vagy. Vibrál, vonaglik, él a lélek. Mint egy ködpára burkolja be a testet. Olyan jó. Jó. A csúnyácska lány szerelemről álmodik. Nyakában ezüstözött rézszív fityeg. Hogyha kinyitod, még egy szívet találsz benne. Ha ezt is kinyitod, ismét egy szívre bukkanhatsz. És így tovább, egészen a valódi szívig. Fölszakadt vénáiban toll és vas. A csúnyácska lány szerelemről álmodik. Még nem jött el az ő ideje. Vár.

Jó dolga van a mogyorós pelémnek. Őszre teleette magát, meghízott, összegömbölyödött és elaludt. Teste jéghideg, pulzusát nem észlelem, anyagcseréje nulla. B...ik a világra (nem fütyül). Tavasszal majd fölébred és folytatja az életet. Borzasztóan irigylem őt. Nekem is sürgősen ezt kell tennem. A pele eszik, játszik, mászik, szaladgál, pisil, b...ik és kakál, szaporodik és meghal. Remélem, ő boldog. Vajon Isten miért nem a pele képmására teremtette az embert?
Amikor a sportoló megismeri a vereséget, szeretné szétrúgni ellenfele fejét.
ki vagyok, kérlek mondd meg

Apró vakond vagy. Selymes bundácskád kékesfeketén csillogó acél. Gombostűfej-szemeid mindig könnyesek. Rémülten túrod véget nem érő járataidat. A sötét folyosókon férgek, lótetűk motoszkálnak. Ne félj, a föld előbb-utóbb úgyis rád omlik. De addig is túrj, ássa, vájj, fúrj, kaparj, kotorj. Néha kijössz a felszínre. Kis ártatlan, az új csoda mennyire elvakít!
Nem tudok elaludni, szememet marja a sötétség. Fölkelek. A szobában szétdobált tárgyak, rendetlenség. A magnóból szomorú blues szól. Kifújom az orrom. Eszembe jut Pilinszky. A falat nézem. Altató kéne. De nem kell. Mély, pihentető alvás, lezárt szemhéjakkal. Öntudatlan horkolás. Háromnegyed egy. Megnyugszom. Nem is voltam ideges.

Ugye, barátom, szeretnél valami tömör, velős és értelmes dolgot írni. Még gondolkodol is közben. Hát mit mondjak... Cirokseprűk. Keresed, áthúzod, javítod, tisztázod a szavakat. Az öregasszony öléből spermium csorog. Bizony, ő is szeretetre vágyik. Mit teszünk, ha a pontynak szánt csalira béka akad? Velem már megtörtént. A vöröshajú emberekkel szemben bizalmatlanok vagyunk. Gennyes pattanások, pici fehér pontokkal. $(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$. Nagyapám borász. Vajon lesz-e mire visszaemlékeznem, ha öreg leszek? Idézek: A kamaszfiú gondolatai általában a nemiség körül forognak. Mire jó a rejtvényújság? Gyerünk, menjünk, indulunk, útra kelünk. Ropogtasd meg a derekadat és hugyozd le a vakolatot. Átnedvesedve csakhamar leválik. Védj meg

engem. Úgyis mindegy. Passzívan eltűröm, hogy megfojtsanak. Ülj bele a furikodba és gurulj le a Nagy Hegyen. Közben visíts nagyokat. Kicsi mókus, szépen kérünk, dobd le azt a diót nékünk. Ereidben fekete tus csordogál. Csrrrrrrr...

Még mielőtt belekezdenék levelembe, le kell szögeznem néhány dolgot. Először is: te nálam nem vagy fekete. Másodszor: hiszek neked és bízom benned. Harmadszor: egyáltalán nem csalódtam benned. Negyedszer: sokkal többet jelentesz nekem, mintsem gondolnád. Szóval, voltam M.-ben, de nem találtalak sehol. A váróteremben már hülyének néztek, mert többször is végigbámultam a jónépet, hátha köztük vagy. Hogy miért írtam olyan hirtelen időpontot? Mert nem tudtam várni egy percet sem. Gondoltam, négy nap elég lesz egy expressz levél kézbesítéséhez. Nem tehetek róla, hogy ez a nyomorék posta csigalassúsággal dolgozik.
Mostanában bizonytalanul érzem magam. Mintha lebegnék ég és föld között. Csak a leveleidet várom. Ez éltet. Nem köt le semmi tartósan. Talán csak a zene. A veled való kapcsolat megbolygatott bennem sok-sok, számomra eddig ismeretlen, megfoghatatlan érzést. Nem tudom, mi van velem. Amikor nap mind nap rád gondolok, s főleg, amikor leveleidet megkapom, sírni volna kedvem. De nem sikerül. Erőlködöm, erőlködöm, de nem jön könny a szememből. S ez még keservesebb. Aztán, amikor abbahagyom az erőlködést, hirtelen elszomorodom és pityeregni kezdek. Sokszor egész délután nem csinálok semmit, csak fekszem a heverőn és a mennyezetet bámulom. És persze gondolkodom. Nagyon szeretek gondolkodni. Agyamban lázasan kergetik egymást a gondolatok, magukkal ragadnak, fölrepítenek, hogy aztán újra lezuhanjak az unalmas, rideg valóságba. Nem szeretek ebben a világban élni. Másra vágyom, nem tudom mire, de másra. Ne haragudj, hogy ilyeneket írok, de nincs kinek elmondanom. Ezért tartottam fontosnak, hogy minél hamarabb leugorjak M.-be.

Azok helyébe a pontok helyébe nem gondoltam semmit. Egyszerűen nem tudtam befejezni a mondatot, illetve ott vége is van a mondatnak. Aztán tovább haladtam az írásban, tovább, mert magukkal ragadtak az érzések és csak írtam, írtam. Akárcsak te, a mostani leveledben. Szinte látom, csak úgy dől belőled a szó, alig tudtál megállni. És ne kérj bocsánatot a csúnya írásért. Gyönyörűen és olvashatóan írsz. Ellenben nekem kellene visszamenőleg is sorozatosan bocsánatot kérnem ezért a förtelmes macskakaparásért. Miért írod, hogy már nem vagy a barátom? Ez közönséges hazugság! A legjobb barátomnak tartalak. Nem tudom, érvényes-e ez fordítva. Ebben nem vagyok biztos, mert a srácod természetesen a legjobb barátod is. Remélem, boldog vagy. Ha igen, akkor nekem ennyi elég. Ez most furcsán hangzik, de így van. Nincs miért boldognak lennem.

C.! Én nem tartalak a kutyámnak, nem nézlek le és amit gondolok rólad, azt őszintén megmondom. Nagyon fájt, amikor ezeket írtad. Inkább én lehetnék a kutyád, szívesen szolgálnálak, ha melletted élhetnék. Ezt nem hízelkedésből írom. Nagyon rendes, őszinte, tiszta, nyíltszívű, okos lány vagy. Boldog lehet a srácod, hogy veled járhat. Bocsánat, ehhez semmi közöm.

Ha valamivel megbántottalak, nem szándékosan tettem, ne haragudj rám. És ne sírj annyit, könyörgöm, miért sírsz? Miattam? Értem? Nem érdemlek meg ennyi könnyet. Hülye barom és mocskos alak vagyok. Szia! Annyi puszit küldök, amennyi könnyet értem ejtettél.

Már vége volt a háborúnak, amikor ez az eset megtörtént velem, mondta István bácsi, és mi gyorsan köréje telepedtünk, nehogy egyetlen szaváról is lemaradjunk.
Hazafelé tartottunk a hadifogságból. Falvakat, városokat kikerülve lopakodtunk az éjszaka leple alatt, mert az a hír járta, hogy összefogdossák a volt foglyokat és Szibériába küldik kényszermunkára. Az éhség végül bekényszerített minket G.-be. Vigyázzanak, mert igazoltatnak, figyelmeztettek a helybeliek. Szívesen meghúznánk magunkat valahol, mondtuk. Van a közelben egy zsidó szálló, de oda bizony csak zsidók mehetnek. Maguk zsidók? Nem. Hát akkor ajánlom, menjenek tovább. Most mit tegyünk? Talán próbáljuk meg azt a szállót, javasoltam. Próbáljuk meg, vagy kidobnak bennünket, vagy nem. Jó három kilométert gyalogoltunk, mire odaértünk. Az egyik társunk nagyon berezelt. Mi lesz, ha megnézik, körül vagyunk-e metélve? Ne félj semmit, csak gyere. Beléptünk. Sehol senki. Egy üres szobában három ágyat találtunk.

Magas, szakállas zsidó riasztott fel bennünket álmunkból. Zsidók?, kérdezte. Azok vagyunk. Rendben, mondta és sarkon fordult. Akkor vettem észre, hogy a beszari társunk hiányzik. Biztosan hugyozni ment, gondoltam. Eltelt fél óra. Hát ez még sz..ásra is sok idő. Ennek utánanézek. Kint nem leltem. Akkor csak a mosdóban lehet. Benyitottam a szűk, félreeső helyiségbe. Szörnyű látvány tárult a szemem elé. Társam ott görnyedt, a falnak támaszkodva, ágyékára tapasztott ujjai közül ömlött a vér. Mit műveltél, kérdeztem elborzadva. Körülmetéltem magam, nyögte. Te idétlen, ezt jól kieszelted! Az egészségügyi ládikóban hipermangánt találtam s a lavórba öntöttem. Áztasd benne a micsodádat, parancsoltam rá. Felbőszített az ostobasága. Néhány perc múlva elállt a vérzés. István, áldjon meg téged az ég, csak el ne mondd senkinek, könyörgött.
Betartottam az ígéretemet. Hosszú évek múltán akadtunk össze Péter-Pálkor a vásárban. Először nem ismert meg. Hipermangán, súgtam a fülébe, mire riadtan visszasúgta: Csendesebben, István, itt van a feleségem.

Eljön az az idő, amikor a koporsókészítők jól meggazdagodnak. Ha koporsókészítő lennék, a legelső ládát magamnak szögelném össze. A dundi csecsemőket bölcsőszerű koporsóban szundiztatnám, szép álmokat!

Alapjaimban rendültem meg. A por felé zuhanok. Mutassatok nekem értékeket, adjatok nekem értékeket, hátha fennakadok esés közben. Tizenhét évem alatt nem találtam meg a gyémántot. Mire vársz még. Ütött a homokórád. Bennem döcög, húsomat szaggatja a lüktető reggae zene. Az anyák gyulladt mellbimbóin csontvázbébik függnek. Tej nem jön már rég, az emlőket hiába rágcsáljátok. Az egér is a fal mellett surran, a nyílt tértől elborzad. Szopni — milyen ősi, bizonytalan, homályos meleg szó. Langyos keblek közé behúzódni egészen. Összekuporodva pislogni a világra. Mondatok kezdődnek, mondatok érnek véget. Hideg szavak! Semmit se fejeztek ki. Buta, hülye szavak! Sehova se juttok el.
Mi jogon adtok nevet az újszülöttnek, he?! És ha ez neki nincs ínyére?! Erre nem gondoltatok, mi?! Példát vehetnétek az indiánoktól. Serdülőkoráig minden gyerek neve Gyerek, aztán magának kell kiérdemelnie, kiharcolnia a nevét. Az én nevem... talán... valami sötét és komor lenne...

Állandóan az öngyilkosság gondolata foglalkoztat. Játszadozom vele, átélem borzadályos önkívületben. Meghitté vált. Szeretlek, Halál. Röhögni támadt kedvem, felhívom hát a Lélekmentő Szolgálatot. A vonal túlsó végén pszichológusok, tanárok, orvosok próbálják helyrepofozgatni a tévelygő lelkeket.

— Halló, ott elesz?
— Miben segíthetünk? — kérdi egy kellemetlen női hang.
— Legyen szíves, mondja meg nekem, mi az élet értelme.
— Ő, kedves barátom, az életnek mindig van értelme...
— Nem vagyok a barátja és válaszoljon, ha tud, a kérdésemre.
— ...minden körülmények között, halálos betegségben is. De hogy mi az élet értelme, azt mindenkinek magának kell fölfedeznie.
— Én kerestem, sehol sem találtam, végzek magammal.
— Gondoljon a szüleire, öregségükre kire támaszkodnak majd?
— . . . . . .
— Gondoljon a testvéreire.
— Nincsenek testvéreim és ha volnának is, mi közöm hozzájuk!
— Tulajdonképpen hány éves maga?
— Tulajdonképpen tizenhét.
— Csak nem szerelmi bánat?
— Egy frászt.
— Vagy talán iskolai sikertelenség?
— Egy frászt. De az iskolát, azt utálom.
— Mi szeretne lenni?
— Halott, és az is leszek.
— Csak vannak tervei, céljai?
— Há-ha-ha. Há-ha-ha.
— Hallgasson ide! Fogadjon meg egy jó...

Leteszem a kagylót, tétován mosolygok. A ragya elborít. Mellkasom nagyot reccsen és behorpad. Szegény szívem, annyit melózik, igazán rászolgált már egy kis pihenésre. Nincsen egy perc nyugta sem, örökké csak dib-dib, dib-dib.
Egy szív halála
dib-dib dib-dib dib-dib
dib-dib dib-dib dib-dib
dib-dib dib-dib dib-dib
dib-dib... dib-dib... dib-dib
dididib... dib..... dib
... di-dib..... dib.....

Tiszta szívből köszönöm őszinte soraidat. Ismétlem, én nem haragszom rád, egyszerűen nem tudok haragudni és nincs is miért. Én vagyok a hibás. Azokban a régebbi levelekben, azt hiszem, olyan stílusban írtam, amelyekből az sülhetett ki, hogy nem akarok találkozni veled. Mint már megírtam, ez nincs így, és köszönöm, hogy hiszel nekem. Úgy gondolom, szükségünk volt erre a kis összekoccanásra, így sokkal-sokkal többet ismerhettünk meg egymásból.
Most is tartom az ígéretemet, jan. 23-án M.-be utazom. Végre találkozni fogunk. Alig várom már azt a pillanatot.

önálló akarok lenni dolgozni akarok pici szobát akarok tanulni nem akarok katonának menni nem akarok ha betöltöm a tizennyolcat bányász leszek két évig görnyedek tüdőmet szénpor lepi el kis szobám lesz magnóm sok jó felvétellel koncertekre járok rockblues zenekart alapítok énekes leszek és dalokat fogok írni és írni fogok és csavarogni fogok és én imádom C.-t nem hiszem hogy fölvesznek főslira száz közül nyolcat de nem is érdekel mit egy papír majd csak lesz valahogy a faterom irányítana más sulikra bejött a szobámba lapozzuk át a főslikról szóló könyvet nem mondtam
apám leb... ta anyámat hogyan nevel engem még a nyári meló alatt keresett pénzt se adtam oda a két hét kapálásért kapott rongyos háromszáz koronát anyám elé vágtam dühömben sírva ne edd meg légy vele boldog
apám meg összebalhézott a muterommal az ok a szőrös pénz hogy ő csak keresi a pénzt gürcöl de semmi látszatja másnak ez van az van nekünk semmi sincs összespórolva anyám csak azért tömi nyugtatókkal és csillapítókkal hogy minél tovább dolgozhasson ránk ő ezt nem bírja elköltözik vagy anyám megy el és hogy beadja a válókeresetet élveztem a helyzetet anyám nekem siránkozott akkor jó voltam persze néhány napig nem szóltak egymáshoz tudtam apám gyáva és nem megy el a bíróságra és hogy megy majd minden a régi kerékvágásban így is lett gyönyörű kis család mondhatom és nekem épp akkor kellett fogalmazást írnom a családunkról hát ez szépen összejött

temetésen voltam anyámmal hallgattuk a gyülekezettel a halottasházban a gyászbeszédet akkor arra gondoltam hogy C. meghalt kiterítve fekszik és én ott állok szüleivel rokonaival mint első számú gyászoló mert ti nem tudhatjátok mit jelentett számomra ő és akkor ott a gyülekezetben zsibbadni kezdett a szívem éreztem kimegy a vér az arcomból levegő után kapkodtam a föld vonzott szerettem volna semmivel se törődve elvágódni nem bírtam sokáig kitámolyogtam a tömegből távolabb leültem de sárga ez a gyerek mondta az egyik ismerőse anyámnak vidd őt haza ezért a mondatért szerettem volna azt az asszonyt megölni nem nem éreztem magam lelkileg rosszul sőt boldog voltam igen boldog voltam hiszen az a tény hogy majdnem elájultam bizonyította mennyire féltem és szeretem az én kis C.-met még halálának gondolata is rosszullétet idéz elő nálam szeretném ha egyszer éreznéd azt amit én a temetésen éreztem a fiúk kirándulni hívtak a barlangba jó de én külön megyek egyedül akarok lenni az erdő szélén eltévedtem sokáig bolyongtam még megvolt a nevünk amit a sziklafalra karcoltunk olyan szomorú és néma voltam mögöttem a temetés-élmény két barlangász csávóval leszálltam a barlangba izgalmas volt négykézláb mászás görnyedés kúszás megjöttek a fiúk is velük újra lementem de hallgatag maradtam arra gondoltam jó lenne eljönni ide a barlangba egy kis kajával egy hálózsákkal kis kazettás magnóval és pár doboz erős altatóval felszerelve bemásznék az egyik szűk üregbe bebújnék a hálózsákomba bevenném az altatókat a magnóból halk zene szüremlene és várnék a cso-

dálatos halálra Sanyi regruta búcsúján berúgtam otthon apám előtt mindent összeokádtam szentségelt hogy csavargó meg hogy ő az én koromban meg satöbbi levertem az asztali lámpát kihánytam az ablakon összerondítottam a szőnyeget a szemétkosarat á nem értenek

Unottan császkálunk a poros főtéren. Poros tavasz, poros világ. Felmegyünk a könyvtárba, de a könyvek nem érdekelnek. Végigfekszik a szőnyegen, én elnyújtózom a fotelban. Ajkunk lusta beszédre nyílni. Csömörünk csőrlőn érkezik. Két napja nem evett. Sápadt.Tájképekbe próbálunk belefeledkezni. Otromba labdát rugdosunk egymásnak az osztályban. Kapkodva szívjuk a levegőt egy padon. A távolban kedvese közeledik. Miről beszélgessek vele, adj témát, kérlel. Nem tudok. Szám kiszáradt, álmosság nehezedik rám. Búcsúzom és a fűre lépni tiloson átvágva lekopok.

Tiborral sokat leveleztünk az unalmas órák alatt.

T.: Írás közben többet fölmérhetsz, a lassú megnyilatkozás időt hagy a gondolkodásra. Azonkívül gátlásos is vagyok, félek beszélni, talán veled is egy kicsit, nem azért, hogy... szóval érted.
Ezt erről a levelezésről. Azért kicsit nevetséges. Engem nem zavar. ...

Együtt katonáskodtam Andrissal, folytatta István bácsi. Egyszer kapott az anyjától egy levelet. Gondterhelten olvasta, homlokán ráncok árkai. Láttam, valami nagyon gyötri. Mit írnak, kérdeztem, de ő csak hallgatott. Mondjad már, hátha könnyebb lesz a lelkednek. Addig nógattam, míg végül engedett. Azt írja az édesanyám, hogy nő a hasa a volt szeretőmnek, meg az anyjának is. Ötven koronát küld a levélben, vegyek rajta kötelet és akasszam fel magam.

Kimentünk lovagolni. Andrist megrúgta a lova. Úgy görnyedt ott szegény, mint a pajor. Két hónap múlva engedték ki a kórházból. Sápadt volt nagyon. Azt mondja a parancsnokunk, hogy Andris felett őrséget kell állni minden éjszaka. Miért, kérdeztük morgolódva, hisz a napi fárasztó gyakorlat után senkinek sem volt kedve éjszaka is virrasztani. Hát, mert behugyozik. Tényleg behugyozott. A rossz törje ki a bederedet, ordítottam, húzz rá kulacsot, ha bevizelsz! Büdös vagy, mint a pondrós kutya!

Újra korházba került. Egy hónap múlva visszaküldték, mert kiderült, hogy szimulált.

Március tizenhét zárt osztály hosszú világos hideg folyosók szobám száma húsz négy társam van egy szadista két alkoholista egy súlyos szkizós a szadista rám förmed ne heverésszek az ágyon mi közöd hozzá vágom oda neki persze csak gondolatban bejön a nővér feküdjek csak nyugodtan a hústorony újra figyelmeztet ezúttal fenyegetőbben nem akarok veszekedni hisz még nem ismerem az itteni törvényeket inkább a vaságy mellé kuporodom a szoba fehér steril embertelen az ablakon vastag rácsok vacsorára várva végtelen türelemmel köröznek a betegek az egyik megáll előttem mélyen a szemembe néz és tovább megy kopaszra nyírt csontos beteg guggol a sarokban csontos kezét sóvárogva nyújtja cigarettára gyújtó társa felé az észre sem veszi szép köpenyed van mondja egy mosolygós fiú ugyanis én magammal hoztam otthonról a zöld fürdőköpenyemet így nem az intézeti szabványgöncöt viselem lecsücsül megtapogatja a papucsomat a cipőd is szép mondja ez nem cipő ez papucs világosítom fel óvatosan papucs pa-pucs ismételgeti átszellemült arccal te miért kerültél ide kérdi egy buziarcú hát több gyógyszert vettem be a kelleténél és te bottal vertem agyon a bátyámat mondja és röhög a p...ába üvölt fel valaki mire az én szadista társam ütésre emeli hatalmas mancsát úgy látom ő itt a nem hivatalos főnök totyogó öreg támaszkodik a falhoz egy másik odamegy hozzá és arcul üti a bolondok meggörbült háttal borzas hajjal furcsa mosollyal róják véget nem érő köreiket beesett szemek kilógó nyelvek torz tekintetek más emberek ezek különös misztikus varázsuk fogva tart a vacsoránál tálcákról adagolják az orvosságot én is kapok sok a homokos néha egymás nemiszervéhez nyúlnak vagy simogatják egymás hátát a folyosó most üresen kong csak én ülök itt magányosan és írogatok

Egy villanykapcsoló tetején éneklem a bukott angyalt. Szenvedélyes hangom hiába ostromolja az értetlenség várfalait. A visszhangok engem nyomorítanak össze.

Csillogó, pihegő hasamba a köldök tájékán kést döfök. Ó, nem harakiri ez, nem. Lassan körülszántom a nyomorult bőrcsökevényt, amellyel egykor anyámon csüngtem. Rojtos vércsíkok futnak le combomon.

Odakinn dühöngő hóvihar. Fagyos föld, tompán villogó jégfelületek. A hóban ébresztőóra csörög. Ne hagyd abba, magányos lázadó. Csörögj csak! Az óra körül megolvadt a hó. Töviskoszorúját vadul kavargó hópelyhek alkotják. Még nem jött el a tavasz.

Elég elég elég
Tibor barátom
Kérlek hagyd őt békén
Kérlek vedd le róla zöld tekintetedet
Kérlek hess
Kérlek ne szennyezd be őt szemeddel

Kérlek, könyörgök, hagyd meg őt nekem. Csak nekem. Ő az én fölfedezettem. Én találtam meg őt. Megfullasztanak az öklömnyi könnyek. Tolvaj, rabló, gyilkos. Neked ott voltak, ott vannak hús-vér szerelmeid. Keresd és állítsd ösze belőlük a tökéletességet.
Azon kívül, hogy ideadod a matika házi feladatot lemásolni, csak azt kérem tőled, hagyd meg őt nekem. Első és egyetlen álmomat, a megfoghatatlant, a könnyeset.

Patricia lasan ölő méreg. Sápadt, áttetsző arcán a Halál vonta végig aszott kezét. Révetegen mered a távolba. Fekete fürtjeit apró poszméhecskék zsongják körül. Az eleven koszorúval felém indul. Jaj, ne, belehalok! Gyere, gyere csak, Patricia! Megáll előttem és rám néz. Ragyogó gyöngyszemei alatt sötét karikák félholdja. Ezer éve nem aludt. Bájos, álmatag, langy tekintetétől zsugorodni kezdek. Hajzuhatagából a párolgó, nehéz, bódító illat kábulatba ejt.
Kis éjjelilámpám fejére sapkát húzok. A szétáradó, sejtelmes fénybe állítom Patricia képét. A magnóból túlvilági Pink Floyd zene szól. Az éjszaka világos, nem szeretem a világos éjszakákat. A csillagos, mélykék éjt szeretem. A túlerős fényforrás bántja a szememet. Elterülök kis szobám közepén és álmodok. Nappal is megpróbálok, de a sok hülye külső behatástól ez lehetetlen. Az éjszaka az én időm. Ilyenkor egyedül vagyok Patriciával. Egyre jobban belebújok. Szeretném, ha megvédene, vigasztalna, simogatna és a halálba ringatna.

T.: A múltkor azt mondtam, hogy mindent megkaptál. Erre te azt mondtad, hogy lóizét, nem értesz te engem. Magyarázatként: Az élet lehetőségét kaptad meg, senki se akarta elvenni tőled. Ez minden, értesz már? Gondolj bele, ha kiskorodban (míg nem kaptál a világtól, az irodalomtól egy hamis értékrendszert) meg akartak volna ölni rémséges alakok, gyilkosok, nem menekültél volna, nem kiáltottál volna, nem iszonyodtál volna? S most te vagy ez a gyilkos, rémséges alak, aki becsapott gyermekönmagadat akarod elpusztítani. (Sz.. vagy.)
Mindenképpen meghalsz, a halálban eléred a halál boldogságát, nem kell ahhoz öngyilkosnak lenned. Próbáld végig az élet boldogságát. Ha meggyőzöl erről, veled tartok, ha nem, erőm szerint megakadályozlak az öngyilkosságban, minden eszközzel, ami a kezem ügyébe kerül, nem nézek semmiféle erkölcsi értéket, zsarollak, megalázlak, összeverlek, értetted?
Ha az életért nem tanultál meg küzdeni (mert semmi sem állt utadban, nem adtak lehetőséget rá, sem éhséggel, sem erőszakkal, elnyomással stb.), akkor legalább a halálodért küzdeni fogsz, velem, meglátjuk, ki az erősebb. Más, ha előlem is elmenekülsz, kérlek, ne tedd, tudom, hogy egy önmagát halálra ítélőnek semmi se szent, semminek sincs értéke, én sem ismerek szent dolgokat, értékeket, ettől függetlenül igen — mégsem ítélem magam halálra, küzdjünk meg a halálodért *(vagy az életedért)* becsületesen, én te ellened, te én ellenem, minden eszköz megengedett a menekülésen, hátraarcon kívül.
És ezen kívül is mindig csak:
Kérlek, kérlek, ne tedd, hallgass rám, ha igazam van.
Leveledet még idejében megkaptam, nem mentem el M.-be. Megértelek és egy csöppet sem haragszom. Jelenleg az én anyám van kórházban. Látod, milyen hasonlóság. Csak azt nem tudom megérteni, amit a pénzről írtál. Mit számít az, hogy csak annyi a pén-

zed, hogy négy kiflire futja belőle. Kettő neked, kettő nekem, és kész. Milyen jó lenne éhesen, de boldogan kóborolni. Százszor jobb, mint teli hassal boldogtalannak lenni.
Azt kérded, járok-e lánnyal? Nem, nem járok. Hogy miért nem? Mert én egy nagy álmodozó vagyok. Az álmok és a sötétség világában élek. A nappal fáj nekem. Az éjszakát imádom. Szóval én talán túlságosan magasra emelem a mércét. Túlságosan a megálmodott lányra, a tökéletesre vágyom. Ezért nem találtam még ilyen lányt, és azt hiszem, nem is fogok.
Utálom ezt az egész rohadt világot. Csupa álnokság, csupa hazugság, képmutatás. A múltkor lefekvés előtt beszedtem egy csomó orvosságot. Nem mintha határozottan öngyilkos akartam volna lenni, csak úgy, közömbösen. Próba — szerencse. Gondoltam, ha meghalok, meghalok, ha nem, nem. Legföljebb átalszom a halált. No, de nem történt semmi. Másnap szörnyű fejfájással ébredtem, írtó hányingerem volt, egész nap tompa és kábult voltam, meg ideges és ingerlékeny. Lehet, hogy még egyszer megpróbálom, de akkor esküszöm, nem vétem el.
No, de mi a fenének untatlak ilyen nem éppen vidám dolgokkal, ám el kell mondanom valakinek. Ha szeretsz, akkor kérlek, égesd el ezt a levelet, mert úgy érzem, hogy egy nagy darabot téptem ki magamból, és nem akarom, hogy rajtad kívül bárki kezébe kerüljön. Igérd meg, hogy elégeted, jó? Nagyon szeretlek.

Élt a falunkban egy lány, Annus, tömte meg a pipáját István bácsi. Az esküvőjén megszökött a vőlegény. Nagy szégyen volt ez akkoriban. Újra férjhez ment, de a jövendőbelije csak úgy volt hajlandó elvenni, hogyha rátapos a Mária-képre és áttér a református hitre. Rátaposott. Első gyereke szülésébe belehalt. Eltemették, de csak tetszhalott volt. Fölébredt a koporsóban, kiáltozni kezdett, a bőrt is lerágta a kezéről. Az őr meghallotta, kiásták. A hideg földben alulról átfázott és nemsokára meghalt. Isten verése.

március tizennyolc ragad a nyelvem már ágyban voltam tegnap este amikor jött a nővér és belémdöfött egy injekciót amitől mély álomba zuhantam reggel újra fölráztak hogy menjek velük zúgó fejjel kóválygyogva követtem őket vért vettek és egy üvegcsészével pisilni kültek szédültem alig álltam a lábamon tavasz van de ez valahogy nem látszik mielőtt az intézetbe jöttem odakint hóvirágos langyos idő volt most meg hűvös és kegyetlen állok az ablak előtt és vasrácsokon keresztül nézem a rohadó falevelek táncát szél fúj a fák csupaszok szomorú vagyok kiszáradt számban keserű lepedék reggel néhány egyszerű gyakorlatból álló tornán veszünk részt nem kötelező és szánalmas látvány a folyosón padok rajtuk fekszenek néhányan a többiek keringenek fütyörésznek énekelnek délelőtt aludni szeretem volna a szobában ám a házirend szerint a szobák ajtaja estig zárva van és addig mit csináljak kérdezgettem rémülten maradj veszteg mondták teljesen kétségbeestem valami szörnyű taktikát sejtettem e mögött semmittevésben megőrjíteni az embereket gyorsan elhessegettem a gondolatot hiszen itt ugyebár a gyógyítás a cél szűk lépcsőkanyarban járkáltam faltól falig mint a medvék a ketrecben reggelinél dilibogyó egy beteg hirtelen felordított kezét az égnek csapta és hanyatt esett görcsökben rángatózó teste félméternyire elrugaszkodott a padlótól szájából véres hab fodrozódott a személyzet lefogta és betuszkolta a szobájába néhány ágyon hálót láttam éppen most ebédeltem várom a fejleményeket semmi különös a padra heveredem megpróbálok aludni semmi pszichoterápia ahogy a házirendben áll a dokinál aranyéletem volt csakhogy itt a zárt osztályon véget ér a hatásköre a főorvos úr ránk se bagózik munkaterápiára majd várhatólag befognak szénlapátolás folyosómosás kertészkedés amihez semmi kedvem aludnék és aludnék eléggé letört vagyok délután az ágyam mellé kuporodtam felhúzott térdekkel és elaludtam azzal ébresztettek hogy itt van a doki csinosan berendezett fogadószobába vezettek nagyon megörültem a dokinak elintézte hogy addig maradhassak az ágyban ameddig nekem tetszik most is itt fekszem várom az esti injekciót tegnap megkínált egy beteg cigivel elfogadtam az intézetben a cigaretta a legnagyobb értéknek számít csonkig szívják a sodort vagy olcsó bagókat

törpévé tesznek kínzó gátlásaim és félelmeim. lányok copfja tüzet fog. lányok copfja én vagyok. szeretném magam körül becsukni az ajtókat. hasamban vad magány rikolt. kicsúszom a föld vonzóerejéből. megátkoztak, gyerekek. nincs sehol menedék. nyomasztó terhem mindenhova magammal cipelem.

elidegenedek mindenkitől. zárkózott magányos mogorva leszek. álméletet fogok élni. tompa lassú fáradt és fásult vagyok. képmutató és kényszerből mosolygó voltam. zúg a fejem. szédülök émelygek hányinger fog el. homlokom ragyog pupillám kitágul. lehetnék az alkohol vagy a biliárd rabja. megtaláltam-e végre önmagamat? nem érdekel semmi. csak a semmi. az űr, a megsemmisülés. egyébként most is álméletet élek.

Nagyon pocsékul érzem magam. Szomorú vagyok és állandóan a halál gondolata foglalkoztat. Nemsokára megteszem, öngyilkos leszek. Olyan nagy szükségem volna valakire, aki ettől megmentene, de nem látok senkit. Teljesen egyedül vagyok. Lehet, hogy te lennél az egyetlen, akit keresek. Nem tudom, és azt sem tudom pontosan, mikor végzek magammal. Lehet, hogy ma, lehet, hogy holnap. De hogy végzek, az biztos. Ha leveleidre nem kaptál választ, az nem azt jelenti, hogy nem akarok írni neked, hanem, hogy nem vagyok többé. De addig nem patkolok el, amíg nem találkoztam veled. 20-án, sajnos nem tudok elmenni. Anyám még mindig kórházban van, be kell járnom hozzá. Látod, fordult a kocka, most én kérek tőled megértést.

C., drága C., oly messze vagy! Miért nem vagy itt mellettem, miért?! Azt írod, a fiúddal sokat veszekedtek. Azt akarja, hagyd abba a levelezést velem. Látod, én jót akarok és mégis mindig rosszul végződik minden. Ha szereted őt, nem írsz többé, hiszen ő biztosan többet jelent neked. Ő hús-vér ember, minden nap ott van melletted. És mi vagyok én? Néhány oldal levélpapír, amely nem arról mesél, hogy kék az ég és szép az élet. A múltkor félreértettél engem. Azt a néhány szót, hogy nagyon szeretlek, ne vedd szerelmi vallomásnak. Hiszen két levéllel ezelőtt azt írtad, hogy „Ugye, nem haragszol és ugye szeretsz még egy kicsit?" Én azt válaszoltam, nagyon szeretlek. Többet jelentesz nekem, mint egyszerű barát vagy levelezőtárs. De szerelmes azért nem vagyok. (Még nem.) Nem tudom, mi a szerelem. Te tudod?

Úgy érzem magam, mint egy kiégett biztosíték. C., segíts! Nem szánalmat, sajnálatot kérek, hanem megértést. Csak akkor levelezz velem, ha úgy érzed, igazán akarod, belülről kényszerít valami. Ne kötelességből, sajnálatból.

Tudom, ha megölöm magam, anyám meghal, apám bolondokházába kerül. És te mit fogsz érezni? Nagyon gyorsan írj! Bocsáss meg nekem és ne felejts el!

T.: Nem tudom kifejezni, mit érzek, bonyolult: a nevetségeset hatástalanítja a szánalom, a sajnálatot a düh, a haragot a megértés, a megértést a hülyeséged, az ostobaságod, makacsságod. Barátságunk s minden összezavarodik, mert nem gondolkodol. Miért akarsz az öngyilkosság okádékába menekülni? Mert csak magára gondoló, önző kis sz..virág vagy. Önmagad előtt tetszelegsz, szeretnéd, ha mindenki csak veled foglalkozna, téged csodálna, igaza van S.-nek, sikerélményre volna szükséged, amit szerepjátszásból és gátlásból mégis elutasítasz, „a közöny ugyanis nem okoz fájdalmat, csak egy hiányérzetet: a sikerét", legalább egyvalakit akarsz, táncoltatni a világ négerét, nem látod be, hogy „minden ember fenség", külön világ, joga van rá, hatalmaskodó vagy, mert mindent a szádba adtak, szerettek, szeretnek, féltenek, ne tagadd, csak mert nem látsz át a fátyolon, elkényeztetett kis szargombóc, ha nem azt kapod, amit akarsz, eloldalogsz duzzogni, mint egy oldalba rúgott kutya, csücsülsz, mint egy nagy trotty, visszariadsz cselekedeteid következményeitől, gyáva, aki még a felelősséget se képes vállalni, sohasem vagy magad, még a limonádé buddhizmusban és a jóságban sem, nincs hova fordulnod, póz az egész, miért nem érted, hogy egy senki vagy, úgy, mint a többi hülye, senkisemmi, hazudozó, képmutató vagy, önmagad előtt is, miért akarsz mindenáron valaki lenni, élő, halott, öngyilkos, a buddhizmus igazi tanítása nem a vágytalanság, hanem a belenyugvás, s nem a mindenbe való belenyugvás, hanem az életbe, a halandóságunkba való belenyugvás, ami mégis minden. Tökkelütött, buta, ostoba, mindent magának akaró, aki visszariad a legkisebb akadálytól is, ha nem jön meg az eszed, egyszer rettenetesen összeverlek majd, véresre, taknyosra, szétverem a fejed, kiloccsantom az agyvelőd, majom, ezentúl, ha fölemelem a kezem, bármikor várhatsz egy pofont, nem hat meg sem a kétértelmű gúnyod, utálkozásod, sem a ripacskodó gyöngeséged, hülye, gyűlöllek, utállak, mert a barátom voltál és azt akarom, hogy az is maradj.

Ha nem tanulsz, komolyan mondom, kár rád az időt vesztegetni, b... ok rád, aki ostoba akar lenni, maradjon ostoba, aki nem tud, nem akar kimászni a sz..os pólyából, ro-

hadjon benne, ha nem tanulsz, nem vagy életrevaló, nyomorult vagy, azt hiszem, tetszik neked ez a szerep, hát játszd végig, nem hiszem, hogy olyan bátor tudnál lenni, nyámnyám, gyáva, üres, önmagad árulója, érzéketlen vagy, fásult, aki a hiúságok hiúságában (hiábavalóságok hiábavalóságában) is csak egy önigazoló okot lát, nem látja azt, ami mögötte van, ami minden. Olvasd el a Prédikátorok könyvét, finoman, érzéssel, nincs annál optimistább.
lehet, hogy Utolsó tanács
Képzeld el, hogy ugyanezt C. írja neked, amikor írni akartam neki, erre gondoltam, s eddig ezért nem mondtam meg, nem féltékennyé akartalak tenni, nem elvenni akartam tőled, üldözési mániás, hanem általa fölemelni téged, általa, benne, szerelmedben, nincs annál jobb mester, ha Hitler szerette volna Krisztust, vagy Goethét-Faustot, biztosan nem akarta volna kiirtani a zsidókat, elfoglalni Oroszországot.

március tizenkilenc reggelente már nem lepedékes a nyelvem úgy látszik kezdem megszokni az injekciókat egyébként ma van a névnapom a tűszúrásoktól sárga és kemény az egész farizmom sántikálok mert nagyon sajog délig alszom fáradt vagyok délután is döglök uzsonnára hívnak közben nem megyek, borzalmas fáradtságot érzek fél ötkor esőkopogásra riadok fel majdnem elsírom magam olyan elhagyatottság fog el nagyon várom a dokit a folyosón rideg csönd csak egy járkáló beteg gumitalpú papucsa csikorog a linóleumon vécére megyek megpróbálok olvasni nem sikerül magány kérem a nővért hívja fel a dokit páciensnek tilos a telefonálás hangzik az ítélet megmosakszom lassan elcsitulok

A kés pengéje lenyesett még néhány szilánkot utolsó simításként. A göcsörtös, kihegyezett karó bevetésre készen állt. Patriciáról letépték a ruhát, csuklóját hátul összekötözték. Belerúgtak, a földre zuhant. A hóhér szétfeszítette combjait s a karó hegyét a hüvelyébe nyomta. Két segéd a bokájánál fogva húzni kezdte. Patricia fájdalmában tompán felsikoltott. Az éles fahegy recsegve tört utat magának a zsigerek között, szétszagatta a méhet, átdöfte a beleket és a gyomrot, végül a bordáknál kijött a testből. A karót függőleges helyzetbe lódították. A lány szájából érthetetlen vinnyogó hangfoszlányokat sodort magával a kiömlő vér. Könnycsermelyeiben szempillák úsztak. Teste megfeszült, félőrülten vonaglott néhányat, aztán elernyedt és lógva maradt. Északon egy csillag nevetett.
Mondjátok csak büszke hímek, nagy kanok
— görcs a pofátokba — mondjátok csak miért
teszitek a nőt a nemi aktussal egyenlővé
miért hiszitek, hogy a nő csak egy lyuk
melyet mindenáron be akartok tömködni.
Mélységes utálatom mocskát rátok hányom
lógó f...ú nullák!
Haladok az úton. Nőket, asszonyokat, lányokat látok. Halkan zokogó hétéves kislányt látok, akit most erőszakolt meg egy férfi. Nem érti, mi történt vele. Szegényke, sorsa megpecsételődött. Fiatal lányt látok, aki most esett át a beavatáson. Hasát meghatározatlan, émelygő érzés járja át, reszket.
Fáradt asszonyokat látok, akik megcsömörlöttek a menetrendszerű, egyhangú érintkezéstől. Frigid-bosszút állnak.
Ráncos kákat látok, akik unott, közömbös arccal adják oda magukat.
Öregedő nőket látok, akik a halált várják.
Mondjátok, testvéreim, igaz szenvedők, örök rabok, érdemes élni? Nektek pedig, büszke hímek, nagy kanok, azt üzenem, hogy mielőtt felfordultok, heréljétek ki magatokat.

Ezt a levelet most úgy írom, hogy még nem kaptam meg az előző levelemre a válaszodat. De holnap vagy holnapután már biztosan megkapom. Szóval, most azért írok, mert közölni szeretnék veled egy időpontot, amikor találkozhatunk. Nagyon szeretnélek már látni. Nem tudom, te is így érzed-e. Előző levelemben azt írtam, hogy addig nem halok meg, amíg még egyszer nem láthatlak. És ezt a vágyat most nagyon erősen érzem. Anyám már kijött a kórházból. Remélem, levelemet idejében kapod meg. Huszonhetedikén megyek M.-be. Érted. Miattad. Hozzád. Elég volt az el-eltologatott időpontokból.

Ugye, eljössz? Kérlek, gyere egyedül. Vagy már van programod? Talán bosszankodsz, hogy pont most írok. Mindegy, én várni foglak. Lehet, hogy ez az utolsó lehetőség. Teljesen egyedül vagyok. Nincs senkim, csak te. De számítok-e én neked valamit? Mondd, kit érdekel, hogy ki vagyok én? Városod nagyváros. Mozgalmas élet. Sok-sok vidám fiatal, nem olyan halálszagú, mint én. Ha megdöglök, ne gondolkozz sokat rólam. Menj a haverjaid közé, vesd magad a koncertek őrületébe. Így a helyes. Így kívánják szüleid, barátaid, így kívánja az egész világ. Ha valaki kilóg a sorból, mint én, azt megbélyegzik, elítélik, kinevetik. Azt mondják rá, hogy hülye, hogy őrült, hogy nem normális. Gyönyörű tavaszi idő van, ugye?

G.-ben történt, köhintett István bácsi és a füstbe bámult. Egy embernek megrontották a tehenét. Az állat csak hugyozott meg sz..t. Hívja el a csordást, tanácsolták a szomszédok, az majd meggyógyítja. Eljött a csordás, az ólküszöb alá tett egy csontot azzal a figyelmeztetéssel, hogy ne nyúljanak hozzá. Pár nap múlva jobban lett a tehén. Ám az ember kíváncsi volt. Miután a csordás elment, ki akarta venni a csontot. Dani, ne nyúlj hozzá, szólt a felesége. Jól van, Terka, nem nyúlok hozzá. Mikor az asszony lefeküdt, kivette a csontot a küszöb alól. Attól kezdve minden este heten verték. Reggel holtfáradtan nyitotta ki a szemét, sokáig feküdt az ágyban. Miért nem kelsz fel, nógatta a felesége. Ő nem árulta el. Másnap is az ágyat nyomta. Megsokallta az asszony. Mit gondolsz, Dani, én menjek a lóval szántani, ripakodott rá. Jaj, Terka, nem mehetek. Minden éjjel heten vernek, alig érzem a tagjaimat. A hetedik napon azt parancsolták az embernek, főzzön egy nagy fazék babot habarva, sódarral, csonttal. El is jöttek éjszaka, meg is falták. Hagyjatok már nekem békét, könyörgött az ember. Add nekünk a három gyerekedet feleségestül, akkor nyugtod lesz.
Mit csinálnak ezek, alusznak, kérdezgették egymástól a szomszédok. Az ablak párnával kitámasztva, őket már napok óta nem láttuk. Gyanút szimatolva lökték be a konyhaajtót. Ott feküdt a halálra szúrt asszony, mellette a gyerekek hevertek átvágott torokkal. Az ember a csűrben lógott felakasztva.
Megmondtam én nekik, hogy ne nyúljanak a csonthoz, hajtogatta az öreg csordás.
Azóta nem hívták el sehová.

Gyenge vagy és törékeny. Gyenge vagyok és törékeny. Együtt még gyengébbek és törékenyebbek vagyunk. Leszünk. Leszünk? Testem véres szivacs, melyet, ha összefacsarnak, Patriciát csurgatja ki egy rózsaszínű kagylóba.
Nagyító alá fekszem. A hatalmas lencse egy forró pontocskát gyűjt a nap sugaraiból a torkomra. A pont néhány percig fölöttem lebeg. Hirtelen kékeslila lángkoszorú fut rajtam végig, elégek.
Nagyon erős teát főztem. Anyám így szólt: Olyan sötét, mint a lelked. Kavargó hópehelygubacok arcomnak ütődnek, szétporladnak. Gondolkozzunk el a következő szón: lélekvesztő.
Molekuláim befogadták magukba Patriciát. Tele vagyok patriciával. Jaj. Jaj. Valami tompán fejbe csapott. Én csaptam magamat fejbe. Nézd, mit tettél! Patricia nevét kisbetűvel írtad le. Szólni se tudok a döbbenettől ... véletlen volt ... esküszöm ... Értsd meg, nem vagyok az írógép ura... Ne magyarázkodj!!!... Ő, Patricia.
Annyi mindent szeretnék elmondani neked, csak neked. Odaadni szegény, megtiport lelkemet, melynek arénájában az élet és a halál örjöngő karlenyomósdit játszik. Minden szívdobbanásom a két tenyér újabb nekifeszülése. A halál már jócskán átjutott a holtponton, semmi kétség, ő lesz a győztes. Rövid idő kérdése az egész. Nem várom rettegéssel, hogy a halál eljöjjön értem. Tárt karokkal elébe sietek.
Én vagyok Patricia. Filmtekercsek és kamerák tengerében gázolok. Színésznő vagyok. Látom, hogy egy hülye kamasz a halálba menne értem. Szegény kis kamasz!
Túlvilâginak, halálvölgylakónak tartom magam. Gyűlölöm az evilágiakat. A nappal, a nyüzsgő, undok élet fáj nekem. Életuntság, spleen, csömör. Borongós, ködös, esős napok. Már az éjszaka sem a régi.

Emlékszel, nemrég még azt kérdeztem tőled, hogy mi a szerelem. Nem kell többé válaszolnod, tudom már. Minden másodpercben csak rád gondolok és úgy érzem, nem tudnék nélküled élni. Úgy kínoz, gyötör a távollét, úgy fáj, hogy nem lehetsz mindig

itt mellettem. Könnyeim általában befelé folynak, de néha, végre elővesz a sírás. Olyankor egy kicsit megkönnyebbülök, de utána még szomorúbb vagyok. Ha én téged az életben valaha sírni látlak majd, az arcodról gyöngéden lecsókolom a drága, pici könnyeidet. Ezentúl, ha bármilyen fájdalom ér, ha bármiért is sírnod kell, gondolj arra, hogy ha ott lennék én, akkor szorosan magamhoz ölelnélek, könnyeidet ajkammal itatnám fel és megvigasztalnálak. Szüntelenül rád gondolok. Iskolában órák alatt rólad ábrándozom, s ha véletlenül felelni hívnak, csak bambán nézek a tanárra. Kis aranyos őzikém!!! Ne haragudj, de én szerelmes lettem beléd. Tudod, az öngyilkosság szélén álltam. Nem sok hija volt, hogy nem haltam meg. És tudtam, hogy csak egy lány segíthet. Ingadoztam, vártam és veled leveleztem. És jöttél, segítettél, visszarántottál. Nyuszikám, bogaram, szikrázó csillagom! Te vagy nekem az élet és a halál. A markodban tartasz. Egy szavadba kerül és nyüszítve csúszok előtted a porban. De ugyancsak egy szavadon múlik, és újra előveszem a borotvapengét, a kötelet vagy néhány doboz erős altatót. Ha nagyon akarjuk, akkor valósággá válik az, hogy mi ketten egy csöndes, erdő mélyi kis faházban boldogok leszünk. De félek, hogy te ezt nem nagyon akarod. Félek, hogy nem fogsz szeretni. Félek, hogy elhagysz. Mondd, hogy NEM! Ordítsd az arcomba, hogy NEM! Nyugtass meg, vigasztalj meg, én egyetlenem! Ha nem vagy a koncerteken, akkor már hiányzol a barátaidnak, a fiúdnak. Vajon elhagysz-e majd miattuk? Kicsi férged vagyok, akit bármikor eltaposhatsz. Tisztellek, imádlak, bálványozlak, istenítlek. Tőled kaptam életem első, legelső csókját. Legközelebb másodikán találkozhatunk, ha nem jön közbe semmi. Ne haragudj, hamarabb nem megy. Gondolj néha rám és legalább úgy szeress, ahogy én téged.

A hajó orráról ökörnyál libben a partra. Egy fiú jön, lehajol érte, átveti a vállán, nekifeszül. A hajó nem mozdul. A fiú meghal, az ökörnyál kisiklik a kezéből. Egy lány jön, lehajol és felveszi a fövenyről. Átveti a vállán, nekifeszül. A hajó áll, a lány meghal. Kráternyi fiú és lány pusztul el, míg a hajó arasznyit moccan. Valaki mindig tovább viszi, valaki mindig tovább adja. A kis ökörnyál csak pajkosan csillog a szélben.

március húsz nehézkes súlyos ébredés unalom injekció az ágy mellett kuporgok reggelire várva reggeli unalom a folyosón mi az ördögöt csináljak egész nap kérdem az egyik betegtől olvass vicceket az Új Szóból vagy sétálj jó mi fekszem a szobám padlóján ebéd film pfuj visszaheveredek de aludni nem tudok háromkor uzsonnára zavartak állok a sorban egyszer csak rohan hozzám a tüskehajú Jozso hogy telefonhoz hívnak a kagylóból anyukám hangja szólt bevallom így már rég nem örültem semminek itt-létem legfontosabb eseménye ez a telefonhívás volt anyu majd beszél a dokival és ő este hét körül eljön negyed négy ó mennyire várom torkig vagyok az elmegyógyból haza haza haza kitartás ömlött a telefonból csak kibírom valahogy és hétfőn talán fajront tyuhú tegnap sírva énekeltem a közép-európai hobo blues kettőt ma nem sírtam de a kagylóban megremegett egy kicsit a hangom délután végigunatkoztam egy filmet hogy gyorsabban teljen az idő aztán lezuhanyoztam tisztába öltöztem és reménykedve vártam a dokit fél hétkor újra hívott anyám közölte a doki nincs otthon egy világ omlott össze bennem nyugalom intett anyám az injekció után letörten vánszorogtam ágyamhoz mozgalmas nyugtalan álmaim voltak

Pokrócomat leterítem a strand satnya fűvén. Leheveredek. Körmeimmel kis lyukat ások, fejem abba rejtem. Ó, hűvös, hűs föld! Fagylaltok, vattacukrok, lángosok, palacsinták cikáznak a légben. Vízcsobogás, loccsanás, lubickolás zaja. Nevetés, kacaj, zsong-bong a fürdő. Tovasietők testek hűvőse megsuhint. Gyermekek homokoznak, valahonnan vidám zene szól. Sikolyok, hangos kiáltozások. De én nem tudok semmiről. Fejem a földben. Körülöttem hömpölygő emberáradat. Átlépnek, néha rámlépnek. Ömlik a napsugár. Mindenki lebarnul, én fekete maradok.

Tibor egyszer kérdésekkel teleírt papírt tett elém, a kérdésekre igennel vagy nemmel kellett válaszolnom.

— Volna értelme az életednek, ha mindig boldog lennél?
— Igen.
— Ha valami, amit nagyon akartál, sikerülne, akkor boldog lennél?

— Igen.
— Kicsi dolgok is okozhatnak boldogságot?
— Igen.
— Föltételezhető, hogy amit szeretnél, akarsz, egyszer megvalósul?
— Igen.
— Ugye, a kicsi dolgokból áll össze a nagy, az egész?
— Igen.
— Elismered, hogy részenként könnyebb elérni valamit?
— Igen.

S ugye, a kis dolgok is okozhatnak boldogságot, sikerélményt? Akkor küzdj meg azért, amit szeretnél, amit akarsz, a küzdésben egy picit mindig továbbjutsz, a küzdés boldogság, s könnyebb egyik lépcsőről a másikra lépni, mint egyszerre kettőt átlépni, könnyebb azért küzdeni, amiből egy picit már megkaptál, mint a semmiből indulni ki.
Példa arra, amikor apróságokból áll össze a boldogság, a szerelem. Mondjuk a plátói, eszményi szerelem is, ahol még a csalódások is édesek, még a fájdalom is, nem ilyen az élet, gyűlölöd és szereted, mert szerelmes vagy belé. Miért akarod eldobni Patriciát, miért az életet?
Te otthon órák hosszat csak ülsz, ábrándozol, jógázol, nem gondolsz semmire, esetleg csak a rosszra, a sikertelenségre, arra, hogy mindenáron öngyilkosnak kell lenned — ez a semmi, ahelyett, hogy mindig pöccintenél egy kicsit az ellenfélen.
Azért hagytalak magadra, mert az ilyen dolgokra magadnak kell rájönnöd, ez alapérzés, az élet érzése mindenkiben megvan, csak nem kell elnyomni, fölszínre kell hozni.
Érted? Magadnak kell rájönnöd!
Mire?
Mondtam, hogy magadnak.

A halál a szervezet minden életműködésének a megszűnése. Beálltát orvosi hullaszemle állapítja meg. A beállott halál biztos jelei: a hullamerevség, vagyis a harántcsíkolt izmok megdermedése, a holttest kihűlése, a hulla sápadtsága és a hullafoltok (a magasabban fekvő testrészek elhalványodnak, minthogy azokból a vér lefolyik és a mélyebb fekvésű részekben gyűlik össze, így ezek foltosan szederjessé válnak), a szemek szaruhártyáinak fénye megtörik, különféle rothadásos jelenségek.

Nem is tudom, miért karcolgatom őt papírra. Ó, a szavak! Ezek a tömör, hideg, zárt semmik. Nem fejeznek ki semmit. Nem lehet velük még a varangyos béka szépségét sem leírni, nemhogy az övét.
A szavak gúzsbakötött szabályok, paragrafusok. Akkor hát miért?
Miért? Utálom a szavakat.
Az álmok gyakran elmosódnak.
Patricia halk fuvallat. Tünemény.
Tovalebbenő sötét lepel.
Álmatagon kóválygó szappanbuborék. Pukk! (?)?

Gyomrom szárad, szűkül. Éjszaka borzalmas hányásom volt. Zöldesfekete epét öklendeztem. Sokáig a szemétkosárban derengett majd eltűnt.
Ki ránt vissza a szakadék peremérő1?
Ki veri ki kezemből a ciántablettákat?
Ki szedi ki pisztolyomból a töltényeket?
Ki zárja el a gázcsapot?
Ki csorbítja ki tőrömet?
Ki kerget el a sínek mellől?
Ki fejti le nyakamról a kötelet?
Ki rejti el a borotvapengéket?
a mészárosbárdot a motorfűrészt a kaszát???
He?
senki
enki
nki

ki?
SENKI

Levelem két szóból állhatna: nagyon szeretlek, vagy egyszerűen szeretlek. Mennyi minden benne van ebben a szóban és mennyi minden nincs benne. A szavak szűk korlátok közé zárják a gondolatokat. Nem tudom velük kifejezni irántad érzett hatalmas szerelmemet. Azt írod, jobban szeretsz engem, mint én téged és hogy én nem bízom meg benned. Nagyon fájt, amikor ezeket a sorokat olvastam. Szerintem nem érdemes egymást túlkiabálnunk, hogy „én jobban szeretlek téged" vagy „nem igaz, én szeretlek jobban". Tudom, hogy szeretsz és egy percig sem kételkedem benne. C.-m! Te jelentesz nekem mindent. Egyedül te kötsz engem az élethez. Mivel érdemeltem én ezt ki? Néha úgy érzem, meg sem érdemlem ezt a szeretetet. Hiszen én csak egy szürke kis pont vagyok, te pedig olyan óriásnak tűnsz, nem érhetek fel hozzád. Ha tudnád, milyen nagy hatalmad van fölöttem, édes varázslónőm. Te jelented az életet, a sötét szakadékokat, az éjszakát, a csillagokat, a halált. Ez elől a szennyes, hazug világ elől hozzád szeretnék menekülni. A karjaidban szeretnék menedéket találni. Azt akarom, hogy ne hagyj el soha. Oly egyedül vagyok. Csak az vigasztal, hogy néhány nap múlva találkozunk.

Önéletrajz

előfordulok
míg fel nem
fordulok

Beleszédültem a csillagok nézésébe. Minden fehér tejköddé mosódik. Pici csillag hunyorog még. A távolból sziréna hangja szól. Életet mentenek. Életet, nem lelket.
A rendelőben arra gondoltam, hogy önkéntes véradó lehetnék. A véremet adnám másokért. Vér = élet? De minek? Így csak az emberek teste menekül meg. A lelkük soha. Ugyanolyan rohadtak maradnak. A vérem inkább a lefolyóba csapolom. Gyömöszöljek le a torkomon egy tál grafitport?
Számomra mindenki idegen és távolálló. Patricia, kedvesem! Az utóbbi időben egy kicsit elhanyagoltalak. Mondom, egy kicsit. Ne haragudj, kérlek. De egyre tompább, fásultabb, lassúbb leszek. Börtön. Szorongás. Mélyeket szippantok a súlyos kriptaillatból. A koporsószag sem megvetendő. Hullák, hullák, hullák...

március huszonegy délre anyámékat várom viszonylag nyugodt vagyok reggeli előtt végre sikerült kétszer is székelnem keresztrejtvényt fejtek nem megy szunyókálok arra riadok fel hogy valaki azt mondja még alszik az injekciótól a nővér és a doki áll fölöttem felkiáltok az örömtől beszélgetünk civilben van hóvirágot megy szedni a gyerekeivel közli velem holnap szabadulok újra szabad leszek dumálunk még vagy tíz percet aztán elmegy hangosan nevetek magamban nem tudok nyugton maradni kimosom a zoknimat közben elvégzek néhány tornagyakorlatot utána lemegyek a tévészalonba elszívok félig egy cigit a másik felét Jozso rabolja el tőlem megmosom a fogam elolvasok két fejezetet Dosztojevszkij Játékosából ebéd mindent letisztítok a tányérról egy óra körül befutnak anyuék aztán megjön Feri Miki és Ati is barlangászni voltak és egy darab cseppkövet hoztak nekem ajándékba dumálunk nevetgélünk három óra után elmennek magamra maradok odakinn verőfényes tavasz napsütés hiába ma van az első igazi tavaszi nap március huszonegyedike és én holnap szabadulok Szása egy fiatal fiú aki himbálózva jár mint a tengerészek és pókhasa van megszólít nincs-e valami ennivalóm hogyne volna amikor most pakoltak fel anyuék minden földi jóval süteménnyel dzsússzal vittem a fiúnak ó te nagyon jó ember vagy mondta hálás arccal örülök a dicséretnek később még kétszer lepotyáz sebaj adok neki egy tag húsz koronát kér kölcsön sose adja meg sajátos játékot találok ki az idő elűzésére a lépcsőkre állok és minden tíz másodpercben lejjebb lépek egy fokkal aztán vissza fel és le Jozso vigyorogva szegődik mellém a nővér értetlen arccal bámul ránk az esti injekció után nem tudok elaludni önkéntelenül is a szkizós Laci hortyogására figyelek aki azt hiszi hogy hullámokkal babonázzuk őt érdekes eddig nem figyeltem a horkolásra most meg őrjítően idegesít többször is kimegyek a folyosóra sétálni előkotorászok néhány véres ponttal tarkított vattát amit a tűszúrások után szoktam a seggemre

szorítani és a fülembe tömöm nem segít az alkoholista szobatársamra meg epilepsziás rohamok rontanak az éjszaka folyamán összesen huszonkettő önkívületben hörög vonaglik chrrr villanyt gyújtanak orvosok nővérek kavarognak karikás szemekkel alszom el

Patricia! Milliárdnyi szentjánosbogarat fogtam neked. Meleg, fülledt nyári éjszakákon az ég alatt kóboroltam. Sugárzó pontok berregtek vállam körül. Talán az utat akarták megmutatni nekem. Az utat, amely hozzád vezet. Bátor kis bogarak! Csermely habjaiból finom hálót szőttem. A kis bogarakat abban hozom lábad elé. Figyelj, most eresztem ki őket! A bogarak a hajadra és a szemedre telepszenek, ellepik törékeny testedet. A világító Patricia egy üstökösre szökken. Az üstökös megfullad, kialszik. Patricia üstökös szentjánosbogár. Sárgászöld fénye egy viharfelhőn dereng át. Megborzongok. Szentjánosbogár a köntösét az égre lebenti. A fátyol fennakad, a bogarak immár csillagok. Búsan futkosnak az űrben. A földre vágynak talán?

T.: Egyszer volt egy olyan időszakom, hogy mindig újra akartam kezdeni. Mindent. Aztán elfelejtettem gondolkodni. Azt is újra kellett kezdeni. Most nem blöffölök. Azt hittem, elbutulok, mint egy kretén vénember. Aztán volt egy időszak, amikor az volt a kényszerképzetem, hogy mindig egyenesen és különféle szögekben kell járnom, de sohasem görbén. Kényszerképzetek, amikről nem tehettem. Feszültségek voltak bennem. Valahogy aztán mégis megszabadultam tőlük. Aztán minduntalan eldőltek a betűk. Elfelejtettem olvasni. Egyenesen akartam hordozni a szemem. Tökéletes akartam lenni vagy talán újra a kényszerképzetek. A formára ügyeltem, elsikkadt a tartalom. Képzeld, nem tudtam olvasni. Olyanok voltak a betűk, mint Dali szétfolyó órái. Azt hittem, őrült vagyok. Senkinek se szóltam erről semmit, de mardostak. Nincs pokol, az volt a pokol. Nem tudom, ezek után lehet-e még titkom. Amit elmondtam, fele se a valóságnak, lehetetlen elmondani. Minden nagyon bonyolult. Mit tegyek? Az olvasni-nemtudás, a forma-látás, a szétfolyó, eldűlő betűk kényszeréből még mindig nem keveredtem ki teljesen.
Eltértem a témától. Magamról beszéltem? Ne haragudj. Jó, hogy van egy barátom...

Egy húszfilléres ugrott az autó elejére és csörögni kezdett, hogy engedjük be. Lehúztam az ablakot. Gyorsan a markomba perdült s lihegve így szólt: Lehet, hogy kívülről egészségesnek látszom, de higgyétek el, belül teljesen meghülyültem. Miután kifújta magát, felordított: Ő, ti ganajfaló himpellérek, ha tudnátok, mennyit ér a fóliával letakart szentbeszéd! Ti makrancos güzüegerek, akik holdlyukakban laktok, hogy elmondhassátok magatokról — én vagyok a kilencfokú tű! Hát nem látjátok a vízfehér elnémulásokat meg a seggreesett szerelmeket?! Pedig már az óvoda tüzelőnyílásában megtanultátok a zöldséges bácsi fel-lesrófolt árait. Szétporladtok a csokoládémajszolás fertőjében! ... phe! ... Mit törődöm én veletek! Én, aki a rögökhöz tapadva alszom el a fáradságtól, mert hóesésben bámulom az üveghangyák vándorútját. Akinek motorfűrésszel csonkolták le mind a hét kezét! Ó, rongykeblű majmok, imádlak benneteket! Megszelídített hernyók csúsznak hintómban a szabadság fantomja után araszolva. Ah, mit is beszélek nektek, úgysem értitek meg! — legyintett. De azért valamit elárulhatok, tette hozzá titokzatosan és a fülemhez hajolva súgta: Én az ötkoronás vagyok! Aztán mintha megrémült volna saját vallomásától, gyorsan a hamutartóba iszkolt. Abban a pillanatban hatalmas dörrenés reszkettette meg az autót. Ijedten borítotam ki a térdemre a hamut. A kitekert nyakú csikkek között egy régi, megbarnult húszfilléres hevert átlőtt hassal. Piciny kezében még füstölgött a pisztoly.

Szóval szakítottál Gy.-vel. Olyan nyugtalan voltam, szinte lelkiismeretfurdalásom volt, mert miattam váltatok el. Hogy fogok én annak a fiúnak a szemébe nézni, mert nálatok biztosan összeakadok majd vele. Gyűlölhet engem! Azt írod, írni akar nekem, de te már előre figyelmeztetsz: ne higyjem el, amit ír majd. Miért? Felőlem írhat akármennyit, az irántad érzett szerelmemet nem tudja semmi és senki megingatni. És te szereted még őt? Mégiscsak milliószor többet voltál vele, mint velem. És írod, hogy a szakítás után nagyon egyedül érzed magad. A nyaklánccal kapcsolatos soraimat alaposan félreértetted. Nem vetted észre, hogy én nem bosszúságból féltem, hanem szeretetből. Mindig itt van a nyakamban, otthon, iskolában, tornaórán, fürdés közben. Vissza-

emlékszem arra a pillanatra, amikor a nyakamba akasztottad. Nem tudom, te mit érzel, de én egyre mélyebben szeretlek. Ezt érezni kell, neked is és nekem is.

A következő eset a szomszéd faluban történt meg, húzta összébb a nadrágszíját István bácsi. A halottasházban két ember volt felravatalozva: az első helyiségben egy paraszt, a hátsóban egy cigány. Jöttek a cigányok könyörögni a gondnoknak, engedje meg, hogy megmossák, felöltöztessék a halottjukat, mert nincs pénzük kifizetni az ezzel járó költségeket, szegények ők, mint a templom egere. Tudta a gondnok, hányadán áll velük, de most túljár az eszükön. Jól van, gyertek, mondta. Már sötétedett, felkattintotta a villanyt. Sürgölődni kezdtek a cigányok a halott körül. Ekkor a gondnok elcsavarta a kapcsológombot, sötétség borult mindenre. Odabentről hatalmas ordítozás hallatszott, jaj, itt a Múló, kiáltották torkukszakadtából a romák, és hanyatt-homlok menekültek kifelé, még a parasztot is fölborították. Néhány óra múlva hangokat hall a gondnok. Ki az, kérdi bele az éjszakába. Mi vagyunk, válaszolták félénken a cigányok. Mit akartok? Itt van, jó uram, háromszáz korona, csak mosdassa meg a Zsigát.

Gyere, mondta Patricia, és kézen fogott. Megmutatom neked a fájdalmat. A végtelen szavannán állunk, előttünk szürke szikla. A szikla elmosolyodik, belépünk. Homályos csarnok, a földön szanaszét furcsa gyertyacsonkok hevernek. Figyelj, szól Patricia. Testét iszonyú gyorsasággal hártyaszerű réteg vonja be. Rémülten érintem meg. Viasz. A réteg egyre vaskosabb lesz, gömbölyödik, végül henger alakot ölt. Sistergés hallatszik, a kanóc meggyullad. Nem marad belőle semmi, hasít belém a felismerés. Gyertyatestét átölelve reszketek, forró viaszkönnyek csöppennek alá arcomra. Patricia sír. Leroskadok és tehetetlenül nézem sárga testének apadását. Remény villan. A terem halott gyertyacsonkjait Patriciára tapasztom. Nem segít ez sem. Szerelmesem tovább fogyatkozik. Már csak picurka darab. Utolsót lobban a láng, a kanóc sercegve elhajlik. Ez a vég, nyögöm, de a gyertyafüstben Patricia alakja bontakozik ki. Nevetve hozzám lép, megcsókolja remegő szemhéjamat és kézen fog. A szikla elmosolyodik, kilépünk.

Azt írod, hogy levelemet két nappal később kaptad meg a szokottnál. Akkor én mit szóljak? Képzeld, a te leveled pedig majdnem két héttel később jött meg a vártnál. Hihetetlen, de így van. Soha még ilyen két hetet! Nem kívánom senkinek. Micsoda kínokat álltam ki! Már azt hittem, hogy szakítottál velem. Erre gondoltam a nap minden percében. Visszaemlékeztem az együtt töltött órákra, a leveleinkre, de nem jöttem rá, hol rontottam el. Végre megérkezett a leveled. Hebegtem az örömtől. Egyetlen kis napocskám, hát nem felejtettél el? Úgy szeretlek, nagyon-nagyon forrón.
Legközelebb D.-ben találkozhatunk, azon az egész napos koncerten, biztosan tudsz róla. Írj gyorsan, hogy hamar megkapjam a válaszodat.
Kis tücsök énekelget:
a vonyító pusztán
kuporogsz magad
üres a fejed
üres a hasad

hóvihar jön
csontodba harap
hóvihar meghal
fognyoma megmarad

tudom jól testvér
valaki elhagyott
de nem látom sebedet
két szemed megfagyott

az elnémult pusztán
pici fűcsomó hegedül
s te felkacagsz hamisan
nem is vagyok egyedül

T.: Szörnyen egyedül vagyok. Akkor érzem leginkább, ha valaki hozzám közelállóval vagyok. Veled, T.-vel, R.-el, anyámmal. Nem értetek meg, s én nem tudom magam kifejezni. Lehet, hogyha mindig együtt lennénk... De távol vagyunk egymástól. Mérföldekre távol. Szilveszterkor összevagdostam zsilettel a kezem. Csurgott, csobogott a vérem. Szerettelek volna megsimogatni. Ki akartam tépni a lapot kedves füzetedből. Megkerested nekem a Bolondot. Összevérezni az egész világot. Mindenütt vér. Tiszta, élő nedv. Véremet ontanám — hiába. Olyan jó volna véremet adni értetek, mindenért — hiába.

Prrrrrrrrr Chrrrrrrrrr

Átok, átok, pusztuljatok.

A nyomógombhoz akarok menni. Engedjetek! Vagy engedjetek a végtelen fenyvesekbe, friss tajtékú folyókhoz!

Sötétzöld belek, sárga csontok, szétszaggatott szőrcsomók, vérpermet — ennyi maradt egy óvatlan egérkéből.

Latyakba süppedt toronyházhalmaz. Sivár betonrengeteg, vigyorgó üvegfelületek. Összezárt, rühes kispolgárok. Az erkélyeken bugyogófüzérek, undorító, gőzt lehelő alsóneműk, összevizelt pelenkák. A felvonók fel- és levonnak. Néhol kalitkába zárt madarak gunynyadnak búsan. Unatkozó, maszatos kölykök palackokat tördösnek. Ez nem lidércnyomás!!! Ez kérem — ahogy mondani szokás — a valóság.

Árnyékban is élni kell? Csak így lehet élni. Különben Elektra sorsára juttok. Magányos lázadók! Kiközösítenek, megvetnek benneteket. Leköpnek, és ujjal mutogatnak rátok. Menj, vándorolj, száguldj, csak ne rostokolj egy helyben. Megposhadsz, besavanyodsz. De van-e elég bátorságod ahhoz, hogy elindulj? Tudsz-e szakítani mindennel? Ha megtennéd is, korlátok hullnak eléd, értetlen sorompók zárnak karámba. Jámbor birka leszel? Húzod majd az igát?

Mit keresel? A célt? Az életcélt? Az élet értelmét? Hitet? Boldogságot? Egy lányt? Nem tudom pontosan, mit keresek, de azt hiszem, olyan dolgot, amiben mindez benne van. Ha megtalálom, bekapom és lenyelem. De nem választom ki magamból, nem hagyom, hogy lefolyók bűzében tűnjön el.

— Keresek.
— Mit keresel?
— Hidd el, nem tudom.
— Elhiszem.

Magamat keresem egy lányban. A lány már megvan. Patricia az. De hol van ő? És hol vagyok én? És ki vagyok én? És ő keres engem? Vagy egyáltalán, keres engem valaki? Akar engem? Szüksége van valakinek énrám?

Látjátok, mennyi kérdés, mennyi kérdőjel. Bennem vájkálnak, tépdesnek, marcangolnak, gyötörnek. Válasszal kellene őket megetetnem. De nem álhitegetésekkel. Jobb lenne, ha rám zhuannának és agyonnyomnának.

Fekete papírra szeretnék írni, amin elvesznek a betűk. Az ilyen fehér papíron szinte bántó a betűk magánya. Egyedül lebegnek a fehér térben. Zokognak. A sötét mezőn megnyugodnának, hüppögésük lassan elhalkulna. Kérek szépen fekete papirost!

Nagyon megviselt a diliház. Érzelmi életem elsekélyesedett. Képtelen vagyok a szerelemre, örömre, bánatra. C.-vel szakítottam, mert amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, nem volt mellettem. Most döbbenek rá, hogy nincsenek érzelmeim.Ha volnának, most ez a tény rémülettel töltene el. Hiszen szörnyű lehet, amikor az emberből kihalnak a drágakövek, az érzések, nem? Közömbös jelenidőmet közömbösen írom le. Középkori várat látok. Szép zenét hallok. Homlokomból rügy pattan. Sodródom valahova. A történelem ismétlődik. Eljutottam a buddhista érzelemkihaláshoz, anélkül, hogy erről elmélkedtem volna. Hoppá! Várj csak, Joe! Nincsenek már vágyaid? Felelj őszintén! Azt hiszem, hogy vannak, nem biztos. Vágy az is, hogy ebből a közönyből kijussak. Lélegzetvisszafojtva feledkezem bele a zenébe. Valamit megmozgat bennem. Talán még nincs veszve minden. Szilveszterkor odasomfordálnék egy lányhoz és így szólnék: Egyedül ézrem magam. Szomorú vagyok. Vigasztalj meg. A lány biztosan hülyének nézne és visszatérne a pezsgőjéhez.

Én nem tudom, komolyan nem tudom, hogy kerültem a várba. Semmit se tudok. Az is oly bizonytalan, hogy élek. Minden bizonytalan, megmagyarázhatatlan, idegen. Ködbe, szörnyű párába merült a múltam. Nem, nekem nincs múltam, elmúlt jeleneim vannak. Véres genny folyt a talpam alatt sokáig. Próbáltam kiemelni lábamat a szennyes áradatból, úgy érzem, néha sikerült. Sok mindent bölcsen megállapítottam, változtatni semmin sem tudtam. Keserű beletörődéssel, mindentudó kívülállással szemléltem a világot. Végignyargalásztam különféle filozófiákon. Ismétlem, sok mindenre lelkesen rábólintottam, ez így van, ez így igaz, de jó fej ez a... Egy-két napig lelkesedtem is, talán... De sok mindenre egyedül jöttem rá. S ha gondolataim közül néhányat fölleltem a könyvekben, még büszke is voltam magamra. Anyám! Apám! Szeretlek benneteket, de vádollak is benneteket: Miért hagytatok magamra mindig! Sohase tudtatok közel kerülni hozzám. Miért? Miért? Miért nem csináltatok nekem legalább húsz testvért, vagy akár egyet is! Akkor talán nem lettem volna örökké önző, önmagára gondoló, összehúzódó, zárkózott majom!

— Megölöm.

— A fenét! Csak azt szoktuk megölni, akit szeretünk.

— De azért, akit szeretünk, ölni is képesek vagyunk.

— Persze — mondta Laci, s mintha hirtelen eszébe ujtott volna valami, gyorsan hozzátette: — Te! Tudod-e, hogy nagyon tetszel I.-nek?

Elsápadok a boldogságtól, és három napig nem alszom el. Hónapok múlva szánom rá magam az első, félénk, közeledő lépésre. „Kérlek, ne várj semmi viszonzást, mert van egy fiúm, akit szeretek. Szeretném, ha barátok lehetnénk. Lehet, hogy neked így nem megy. Ha nem akarod, ne erőltesd. Én szeretném. Régebben, még az év elején, nagyon megtetszettél nekem. Talán szerelmes is voltam beléd. De ez elmúlt, s most nem akarom újrakezdeni." Nyugodt vagyok, nem remeg a hangom — ezt mondogatom hangosan magamnak, s mintha elmosódna körülöttem a világ. Újra a halál... Gyáván, hit nélkül biztatgatom magam: Csak ne félj! Csak ne félj!

Azóta tényleg nagyon jó barátok vagyunk. A szerelmet elfojtottam, talán...

Nem akarok többé egyedül lenni. Iszonyú magányom évezredekig elég. Társaságot, melegséget, befogadást, simulékony, összetartó közösséget keresek. Barátnőm húga szilveszterkor elkezdett sírni és elvonult egy szobába. Vigasztald meg, küldött utána az édesanyja. Szomorúan ült a félhomályban, könnyek folytak le az arcán. Mi bajod van, kérdezgettem. Nem tudom, szipogta. Én tudom, mondtam, és átöleltem a vállát. Most lettél felnőtt, mondtam, ebben a pillanatban. Nő vagy már, nem gyerek! Olyan jó, hogy itt vagy, szólt, és kimentünk táncolni.

Gyönyörű pillanatok ezek. Valami hülye nosztalgia fog el. Tizenhárom vagy tizennégy éves koromban én is ilyen voltam. Fájdalmas körforgás. Azért fájdalmas, mert rádöbbenek, milyen öreg vagyok. Tizennyolc éves.